

Нещо странно и грозно,

Започна се с това, че една сутрин пред вратата видях нещо твърде странно. Затворих очи, тръснах глава и пак ги отворих /както правят актьорите от ефтините комедии, когато искат да покажат, че не вярват на очите си/. Странното беше, че колкото и да затварях очи и да тръсках глава нещото не изчезваше, а си стоеше все там и злобно се хилеше. Сега вече не мога да твърдя със сигурност, че е било злобно, но че се хилеше няма съмнение. Нещото май не беше човек, защото прекалено дългата си ва коса, грозната усмивка и скритите под избуяли вежди очи са белези — напълно недостатъчни, за да бъде определен някой ~~като~~ човек, още повече, че това същество се състоеше само от тези неща — без нищо в добавка.

Не помня вече дали съм успял да сподавя вика си, но с всичка сила хукнах към трамвайната спирка, воден от натрапчивата мисъл за ужаса, който бях видял и от неописуемия страх, който изпитах в следствие на тази гледка. Мисълта за чудовището цял ден не ме остави на мира и вечерта, когато се връщах облекчително въздъхнах, понеже не видях странното същество на вратата. Вечерта си казах, че всичко това е било в резултат на недоспиването и успокоен забравих случката.

Голямо беше очудването ми на следващия ~~ден~~ ^{когато} грозното и все така хилещо се създание ме чакаше отново пред вратата. Отново се наложи да бягам до спирката без да ме гони някой. В следващите дни всичко това се повтаряше сякаш беше програмирано — ухиленото същество ме посрещаше на входа, аз тичах до спирката... Животът край мен течеше нормално, всичко беше както обикновено и само аз по цял ден мислех за някакъв си ухилен изрод, който кой знае защо виждах само аз.

Един ден реших да проверя дали това "нещо" се показва и на другите. Правейки се, че търся нещо из чантата си изчаках на площадката на асансьора един дебел ранобуден съсед. Тръгнах на съвсем близко разстояние зад него, така че заедно да излезем от сградата, само че аз отново зърнах отвратителната усмивка пред вратата, а той само се покашля и без да дава знак, че е видял каквото и да било се упъти към колата си, а аз пак тичах до спирката...

Животът ми се превърна в ад. Сутрин в кафето виждах ухилената уста, в трамвая, в автобуса, в телевизора, в ботуша си — все същото нещо. Отслабнах, сенките под очите ми се уголемиха, започнах да бълнувам. Два пъти видях съществото и в съня си. Един ден се опитах да го заговоря преди да побягна към спирката. Нищо не се получи. Нещото само продължаваше да се хили с отвратителен съскащ звук и да ме гледа упорито и неот-

клонно. Някаква сутрин, месец по-късно, бях толкова ядосан, че докато слизах с асансьора реших да го напсувам, че поне да ме подгони и да знам защо всеки ден бягам като луд до спирката. Замалко да изпълня намерението си, но се изплаших и докато бягах към спирката се упреквах за своята нерешителност /както правеше Хамлет едно време/.

Сега вече не бягам до спирката, дори нещо повече – всяка сутрин поздравявам противното нещо, което вече не ми изглежда и чак толкова противно както в началото. Навикът го унищожи. С всеки ден то все повече и повече губеше от себе си, сливаше се с нещата, които го заобикалят. Утре аз може би дори няма да го виждам вече, въпреки че ще се хили насреща ми. Ще дойде ден, когато ~~аз~~ дори няма да си спомням, че е имало такова нещо, макар че то ще си стои все там – на същото място, сгърчило се в грозната си усмивка, а след няколко години – в някоя лятна сутрин ще го видя, излизайки от входа, ще затворя очи, ще тръсна глава /както правят в лошите комедии/ и без да разбера дали съм имал време да извикам, ще хукна към спирката, понеже аз винаги съм се страхувал от грозни и непознати неща.

Явор Стефанов

- 188 -